

Ἄχος βαρὺς ἀκούεται, πολλὰ τουφέκια πέφτουν
πολλαχ.

Τὸ τί 'ν' ἀχός ποῦ γίνεται μέσ' 'ς τὰ πεθερικά μου...

ἢ Εὐγενούλλα πέθανε καὶ σκούζουν καὶ φωνάζουν

Ἦπ.

Ξέην τὸ νάχος τῆς ραβκῆς ἐξηνταπέντε μίλ-λια
(ραβκῆς=ραβδῆς) Κύπρ. 3) Κελαρυσμός ρέοντος ὕ-
δατος Πελοπν. (Δημητσάν.) — Μποὲμ Ντόπ. ζωγραφ. 87 :
Νανούρισμα μὲ τῆς νεροσυρμῆς τὸν ἀχὸ Μποὲμ ἔνθ' ἄν. 4)
Μουσικὸν μέλος πολλαχ. : Τραγουδῶ ἀπάνω 'ς τῆς φλογέ-
ρας τὸν ἀχό.

ἀχός ὁ, (II) Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφ. ἄχ.

1) Ἀναστεναγμός : Ἄσμ.

Ὁ πόνος φέρνει τὸν ἀχὸ καὶ ὁ ἀχὸς τὸ μοιρολόι
Συνών. ἀναστεναγμα, στεναγμός. 2) Θρηνηός : Πέ-
θανε ὁ πατέρας τους καὶ ἀκούγαμε ὅλη νύχτα τὸν ἀχὸ τους.

3) Πολὺ μελαγχολικὸν ἔσμα : Ἄσμ.

Κοράσιο, πᾶψε τὸν ἀχὸ καὶ πῆς ἄλλο τραγούδι.

ἀχούγιαχος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀχούγιατος Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χουγιαχτός < χου-
γιαζώ.

Ὁ γενόμενος χωρὶς κραυγὰς καὶ οἰμωγὰς : Ἀχούγια-
χο μοιρολόγι.

ἀχουζούρευτος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χουζουρευτός <
< χουζουρεύω.

Ὁ μὴ ἔχων ἀνάπαυσιν καὶ ραστώνην.

ἀχούρα ἡ, (I) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Πύλ. Φιλιατρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἄχ καὶ τῆς καταλ. -ούρα.

1) Στενοχωρία Πελοπν. (Πύλ.) 2) Σφοδρὰ ἐπιθυμία
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Φιλιατρ.) : Εἶχε ἀχούρα νὰ βγῇ ὅξω
Μεσσ. 3) Ζήλος Πελοπν. (Μεσσ.) : Ἐχὼ ἀχούρα γιὰ δου-
λειά.

ἀχούρα ἡ, (II) Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχούρι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀχυρών. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη, ἔτι δὲ
ἀχούρι 1.

ἀχούρι τό, ἀχούριν Πόντ. (Κερασ.) ἀχούρι κοιν.
ἀχούρ' βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πόντ. ἀχίρι Κάρπ. Κρήτ. (Λα-
τσίδ. Μονοφάτσ. κ.ά.) ἀφούριν Πόντ. (Οἶν.) ἀχούρις
ὁ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *açır*, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. Ἑλλην. ἀχύριος.
Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. ἀχούριον ἤδη ἐν Turcogr. 168
καὶ 181.

1) Ἀχυρών, ἀποθήκη ἀχύρου Ἦπ. (Δρόβιαν.) Θεσσ.
Θράκ. (Αἰν.) Κάρπ. Κεφαλλ. Πόντ. (Οἶν.) : Φρ. Τὸ κεφάλι
του εἶναι σὰν ἀχούρι (εἶναι ἀμβλύνους) Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχεραποθήκη, ἔτι δὲ ἀχούρα (II).

2) Στάβλος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) : Βάζω 'ς τ' ἀ-
χούρι τ' ἄλογο - τὰ ζῶα κττ. || Φρ. Σπίτι σὰν ἀχούρι ἢ ἀπλῶς
οὔτε ἀχούρι (ἐπὶ οἰκίας ἀκαθάρτου) σύνηθ. Μυρίζει ἀχούρι
(εἶναι ἀγενής) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κλαίει τ' ἀχούρια γι' ἄλογα τῶν τζαμιὰ γι' ἀγάδες
Μέγαρ. 3) Φάτνη Πελοπν. (Λάστ. Ὀλυμπ.) Συνών.
παχνί. 4) Λιθίνη λεκάνη τῶν κρηνῶν Σάμ.

Ἦ λ. ὑπὸ τὸν πληθ. τύπ. Ἀχούρια καὶ ὡς τοπων. πολλαχ.

ἀχουριέρης ὁ, Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχούρι καὶ τῆς καταλ. -ιέρης.

Ἐπιμελητῆς τοῦ στάβλου, ἵπποκόμος. Συνών. ἀ-
χουριτζής.

ἀχουρίλα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχούρι καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ὁσμὴ ἀναδιδόμενη ἐκ στάβλου : Τὸ σπῖτι της μυρίζει
ἀχουρίλα.

ἀχουρόσκουπα ἡ, Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχούρι καὶ σκούπα.

Σάρωθρον στάβλου.

ἀχουριτζής ὁ, Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχούρι καὶ τῆς καταλ. -τζής.

Ἀχουριέρης, ὁ ἰδ. : Παροιμ. Ὁ καλὸς ὁ ἀχουριτζής
κάνει τὸ χάνι καλὸ.

ἀχοχλάκιστος ἐπίθ. (I) ἀκοχλάκιστος Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἀχοχλάκιστος Χίος — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χοχλακιστός.

Ὁ μὴ κοχλάσας, ὁ μὴ ζέσας ἔνθ' ἄν. : Νερὸ ἀχοχλάκι-
στο Χίος. Συνών. ἀχοχλαστος.

ἀχοχλάκιστος ἐπίθ. (II) Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χοχλακιστός < *χο-
χλακίζω < χοχλάκι.

Ὁ μὴ στρωμένος διὰ κοχλάκων, χαλίκων.

ἀχόχλαστος ἐπίθ. ἀκόχλαστος Πόντ. (Τραπ.) ἀ-
χόχλαστος Λεξ. Αἰν. ἀχόχλαστος Κύπρ. ἀχουχούλαστος
Ἰων. (Σόκ.) ἀχόχλατος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ἀχούχλατος
Πελοπν. (Κόκκιν.) ἀχουχούλατους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀ-
χουχούλατους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χοχλαστός.

Ἀχοχλάκιστος (I), ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. : Νερὸν ἀχόχλαστον
Κύπρ. Ἀχουχούλαστος καφές Σόκ. Ἀχούχλατος πατάτες
Κόκκιν. Ἀχούχλατος φαγεῖ αὐτόθ. || Γνωμ. Ὅποιους τρώει
ἀχουχούλας μαγέριμα κάνει μουγγὰ πιδιὰ Στρόπον.

ἄχπαγμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄχπαγμαν Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄχπαμαν Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἄχπαμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄχπασμα Πόντ. (Κο-
τύωρ.) ἄχπασμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἔχπασμα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχπάνω.

1) Ἀπόσπασις, ἐκκόλλησις ἔνθ' ἄν. 2) Ἐκρίζωσις
Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) : Τοῦ δέντροῦ τ' ἄχπαγμα Τραπ.

3) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἄχπασμα ἐκκίνησις, ἀναχώρησις Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἀπάν' 'ς σ' ἄχπασμαν (κατὰ τὴν
ἀναχώρησιν) Χαλδ. || Φρ. Τῇ νύφει τ' ἄχπασμα (ἢ ἐκκίνη-
σις τῆς γαμῆλίου πομπῆς) Κοτύωρ.

ἄχπαγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄχπας Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχπάνω τοῦ ἀρχτ. ἀ- προσλαβόντος διὰ
τῆς παροξυτονίας σημασίαν στερητικὴν.

Ὁ μὴ ἐκρίζωθείς.

ἀχπάδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀχπάδ' Πόντ. (Ἀμισ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἐκσπάδιον < *ἐκσπάζ, δι' ὃ πβ. τὸ
μεταγν. παρασπάζ.

Τὸ ἐκρίζωθὲν φυτὸν ἢ δένδρον.

ἀχπάνω Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὀφ.
Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄχπαίνω Πόντ. (Σινώπ.)
Παθ. ἀχπάσμαι Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Μέσ. ἀχπάσκουμαι Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Ὀφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκσπῶ.

1) Ἀποσπῶ προσκεκολλημένον τι, ἐκρίζωνω ἔνθ' ἄν. :

